

Een Weerzien.

naar zijn thuiskomst, naar zijn kussen, zijn innige omhelzing. . . . Ze sprak zichzelf vroolijken moed in, maar triestig bleef ze, achter de somberende gordijnen, starend over haar werk naar de verlaten, grauwe gracht. . . .

Na de geboorte van kleine Louis was 't hoekje in de voorkamer bij 't raam haar geliefkoosd plekje in huis geworden. In dit zitten, half verscholen, klein en gering, achter de zware gordijnen, uren lang, terwijl naast haar 't ventje sluimerde in zijn wieg, was iets dat haar terugvoerde naar haar kamertje in 't ouderlijk huis. Buiten was de gracht, alleen met wat rimpelende kringen en schuimspatjes, daar waar de goot uitkwam, altijd met 't eentonige, zeurige geklater van het nooit-eindigende straaltje. Een paar kippen pikten de grassprietten tusschen de keisteenen, onder de lindes, die zwaar hingen van dicht loof, beschaduwend 's zomers haar venster, verduisterend het licht tot een weemoedige sombering. Aan den overkant waren oude huisjes, met antieke geveltjes en deuren, waarin de buurlui in de avondschemering een praatje maakten, de vrouwen de breikous in de hand, de mannen een pijpje rookend. Het was er sommige heete zomerdagen van een doodsche verlatenheid. Dan zag ze het witte zonnevlak over de straten langzaam zich verplaatsen, totdat alles voller werd met schaduw, de gracht koeler leek, het lommer van de lindes frisscher. . . . Ze keek naar buiten met een droomerig interessant vinden. Die brandende, gloedwitte verlatenheid, enkel verbroken door de krakende voetstappen van een enkelen voorbijganger. . . . 't Knetterend geratel van een omroeper, die na 't rammelend gekletter zijn onverstaanbaar geroep afdreunde, en enkele vrouwen, die kwamen luisteren, de armen in de zijden of gekruist op de borst, even bijeenstekend de hoofden, en dan weer verdwenen in haar huisjes.

Ze had dit oude stadje lief, vooral in den schemer of bij maanlicht. Zoo'n maanlicht-avond was het als een wonderstad uit een tooversprookje. . . . In den schemer vond ze 't plechtig-geheimzinnig van melancholie: de lichten, die hier en daar ontvlamden, en hun weerschijnningen, grillig trillend in 't water der grachten; een smederij, waarlangs ze

kwam, en die leek als een hellevuur met 't wapperend-kronkelend gelek der geel-roode vlammen, de spokige zwarte mannen, die, als duivels, hamerden bij 't aambeeld en den blaasbalg; een beeldhouwerij, belicht van binnen, zoodat de blanke beelden teer en mollig zich afteekenden op 't donkere er achter. . . . Dan liep ze met Willem door de nauwe, onregelmatige straten met de verward gebouwde huizen, en ze voelde een stille heerlijkheid zwellen in haar borst over al dit schoone. . . .

Ze wist 't al meer en meer: ze was 't zelfde meisje gebleven, dat haar eigen leven van verbeelding leefde naast 't leven van alle dagen met haar man.

En 't verwonderde haar niet meer, dat ze na een tijd van roezende bedwelming weer was teruggekeerd tot 't gaarne-ontleden en bepeinen van wat ze zag om zich heen en zelve dacht, tot 't ontroerend beminnen van de altijd-schoone natuur. . . .

Er waren oogenblikken dat ze de désillusie voelde weemoedigen door haar denken: ze had de behoefte het schoone, dat zij dacht en om zich zag, te genieten met een ander, er over te spreken in innig-klankende woorden, de sympathie voor 't schoone te vinden, wat haar wel 't mooist leek te zijn; en ze vond niemand, die dit voor haar zijn kon, haar man, haar Willem wel allerminst. Dan dacht ze aan Henri Heerlen, gehuwd nu met een ander, een vreemde. . . .

De huishoudzorgen waren haar eerst geweest gewichtige plichten, met al 't belangrijke van wat nieuw is. Maar ze werden iets machinaals, al die elken dag of elke week terugkeerende bezigheden: 't invullen van de boekjes van slager en kolenkoopman, het uitzoeken van de wasch, het toezien op 't koken, de kamerdag. . . . En na de geboorte van Louis was ook het zorgen voor hem, dat ze deed met innige liefde, iets geworden van het elken dag terugkeerende huishouddoen. Maar Louis was 't juist, die haar gedurig weer bij Willem bracht, als ze den afstand tusschen hen beiden, waarvan hijzelf niets wist, zoo groot voelde worden. . . . Zij ging dikwijls met haar jongetje naar buiten, naar vaste plekjes dicht in de buurt. Dan zette ze hem naast zich in 't